

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.858 van 9 maart 2000
in de zaak A. 86.513/VII-19.378.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. DIERICKX VISSCHERS en
St. RONSE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
President Kennedypark 19 C

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 3 september 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 september 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker op 12 juli 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat St. RONSE, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Somalische nationaliteit, komt in België binnen op 24 juli 1998 en verklaart zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Somalisch, met behulp van een tolk.

1.3. Verzoeker ontvlucht in 1993 zijn land om uiteindelijk in Rusland te belanden.

1.4. Na in Rusland problemen te hebben gehad met militairen en de politie, en te zijn gearresteerd verlaat verzoeker Rusland met als doel Engeland.

1.5. De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 september 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten luidt :

"(...)

Toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 en 15 juli 1996 :

daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven(s) aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Betrokkene verklaart in 1993 Somalië verlaten te hebben richting Rusland, wegens de problemen die hij daar kende. Deze problemen situeren zich te ver in de tijd om nu nog een basis te kunnen vormen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daarenboven diende hij, indien hij op basis hiervan tijdig asiel wenste aan te vragen, dit te doen in Rusland.

Hij verklaart ook in Rusland problemen te hebben gekend. Deze problemen zouden echter uitgaan van soldaten of rijkswachters die zouden deel uitmaken van de maffia. M.a.w. deze problemen gaan niet uit van de autoriteiten zelf, maar eerder van personen die hun machtspositie misbruiken. Betrokkene stelt zelf dat het gerechtshof bereid was de verklaringen van de personen die hem aangeklaagd hebben te toetsen aan de versie van betrokkene. Doch zijn vrienden die eventueel konden getuigen ten gunste van betrokkene kwamen niet opdagen.

Het hele verhaal van betrokkene is weinig geloofwaardig en getuigt niet echt van een persoonsgerichte en systematische vervolging van overheidswege zoals gestipuleerd staat in de Conventie van Genève. Daarenboven kan opgemerkt worden dat, bij een strikte interpretatie, betrokkene in de eerste plaats bescherming diende te zoeken bij zijn nationale autoriteiten, zijnde de huidige Somalische overheid. De asielaanvraag is derhalve ongegrond.

(...).".

1.6. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 september 1998 tot weigering van verblijf luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 4 november 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Betrokkene, die stelt de Somalische nationaliteit te bezitten, verklaarde te behoren tot de minderheidsclan 'Mereri Ismail'. Begin 1991 ontvluchtten betrokkene, zijn ouders en echtgenote omwille van het oorlogsgeweld hun woonplaats te Hawl Wadaag (Mogadishu) en reisden zij naar Afgoye. Eén maand later keerden zij terug naar Mogadishu. Op een niet nader gepreciseerd tijdstip in 1992 werd betrokkene mishandeld in een bar genaamd 'Ubah', door leden van een militie waarvan de naam hem niet bekend is. Anderhalve maand later werd betrokkenes woning geplunderd en werd hij verwond met een mes door leden van een niet nader gepreciseerde militie. Op 11 augustus 1992 kwamen leden van Ali Mahdi's militie naar betrokkenes woning te Hawl Wadaag (Mogadishu). Ze beschuldigden betrokkene van collaboratie met de vijandige militie van Aideed. Betrokkene werd samen met twee clangenoten opgesloten in een woning te Wardhegley (Mogadishu), maar kon na vijf dagen ontsnappen. Op 15 augustus 1992 gooiden onbekenden een handgranaat in betrokkenes woning en verwondden betrokkenes echtgenote. Op 1 augustus 1993 werd betrokkene bijna geëxecuteerd door leden van de Habr Gedir-clan die zijn woning waren binnengevallen, op zoek naar zijn vader, die kolonel was in het leger ten tijde van president Siad Barre. Op 3 augustus 1993 deed dezelfde militie een nieuwe inval in betrokkenes woning en werd zijn vader vermoord. Op 30 september 1993 verliet betrokkene Mogadishu en reisde hij naar Djibouti waar hij op 20 december 1993 het vliegtuig nam naar Moskou. Betrokkene werd gedurende vijftien dagen opgesloten door de Russische grenspolitie en vestigde zich vervolgens te Lebedskaya (Moskou). Op 14 juni 1995 deed de politie een inval in de woning waar betrokkene met een aantal andere Somaliërs verbleef. Betrokkene en zijn flatgenoten werden onder druk gezet om 5000 US \$ te betalen aan de agenten en betrokkenes flat werd door hen geplunderd. Vervolgens werd betrokkene beschuldigd van drugsbezit, gearresteerd en gedurende zes maanden opgesloten.

In december 1995 werd betrokkene veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf en terug vrijgelaten. Begin

1996 werden betrokkene en zijn flatgenoten door de wijkagent bedreigd met uitzetting uit hun woning, tenzij ze maandelijks 50 US \$ zouden betalen aan voornoemde agent. Op 2 oktober 1997 werd betrokkene door dezelfde agent gearresteerd en gedurende drie dagen opgesloten. Op een niet nader bepaalde datum in juni 1997 werden betrokkene en zijn flatgenoot A. in de metro van Moskou aangevallen en mishandeld door skinheads. Na dit incident besloot betrokkene Rusland te verlaten. Met de hulp van een Somalische agent, genaamd 'T.' en Russische mensensmokkelaars werd betrokkene in een truck-container verborgen en verliet hij Moskou op 18 juli 1997. Op 23 juli 1998 kwam betrokkene aan in België, waar hij op 24 juli 1998 asiel aanvraagde.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat feitelijke onjuistheden de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen ondermijnen.

Zo stelt hij voor het Commissariaat-generaal te behoren tot de minderheidsclan Meheri Ismail, subclan Arabta Mohamoud Salah. Uit de informatie die ter beschikking staat van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de Arabta Mohamoud Salah een subclan vormt van de Majerteen (Darod), hetgeen een meerderheidsclan is (cfr. 'Tribes of Somalia', Emmanuelle Kellner dd. 16 augustus 1992). In dit opzicht vormt betrokkene's clan, in strijd met hetgeen hij beweert, geen kwetsbare minderheidsgroep in het Somalische clansysteem. Het is in dit verband dan ook bevreemdend dat betrokkene in zijn verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep stelde dat hij het slachtoffer werd van de Darod-clan.

Tevens verklaart hij verkeerdelijk dat de fractie van Aideed USC/SNM heet (cfr. Nordic fact-finding Mission to Mogadishu, Somalia, 28 may 1997 - 30 june 1997, p. 11).

De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt verder ondermijnd door tegenstrijdigheden en hiaten. Zo stelt betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij op 11 augustus 1992 werd gearresteerd door USC-militieleden en gedurende vijf dagen werd opgesloten, terwijl hij van deze feiten voor de Dienst Vreemdelingenzaken (cfr. verhoor dd. 11 augustus 1998) nooit melding maakte. Tevens beweert betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat onbekenden op 15 augustus 1993 een handgranaat naar zijn woning gooiden en daarbij betrokkenes echtgenote verwondden. Van dit feit maakte betrokkene evenmin melding voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven zijn betrokkenes verklaringen op sommige punten ook bijzonder vaag. Zo beweert betrokkene voor het Commissariaat-generaal in 1991 gedurende een maand in Afgoye te hebben verbleven, maar kan hij zijn eerste verblijfplaats aldaar (kan) niet preciseren. Hij verklaart eveneens voor het Commissariaat-generaal te zijn mishandeld door

militieleden in een bar, genaamd 'Ubah', maar de naam van de militie is hem onbekend. Voor wat betreft de inval door militieleden in betrokkenes woning, anderhalve maand later, kan betrokkene de naam van de militie waartoe de overvallers behoorden evenmin preciseren. Ook de naam van Ali Mahdi's fractie, die een deel van betrokkenes wijk Hawl Wadaag controleerde en waarvan een aantal leden hem op 11 augustus 1992 arresteerden, kent betrokkene niet. Wie de aanslag op zijn woning pleegde op 15 augustus 1992 weet betrokkene evenmin.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de door betrokkene aangehaalde problemen in Rusland (afpersing door de politie), waar hij sinds december 1993 verbleef, vooral te wijten zijn aan het feit dat betrokkene illegaal in Rusland verbleef, en aldus een gemakkelijk slachtoffer vormde voor chantage vanwege een aantal corrupte politieofficieren. Deze problemen kunnen echter niet geïnterpreteerd worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bevreemdend in verband met zijn verblijf in Rusland zijn betrokkenes verklaringen in zijn verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep. Daarin wordt (zonder verdere details) gesteld dat hij in Rusland asiel aanvraagde, maar deze aanvraag weer introk. Verder verklaarde betrokkene in dit verzoekschrift dat zelfs indien de Russische autoriteiten hem zouden toelaten om in Rusland te verblijven, hij daar niet zou kunnen blijven, omdat hij er drie jaar illegaal verbleef. Betrokkene stelde verder nog dat in de negatieve beslissing (zonder te specificeren over welke beslissing het hier gaat) staat vermeld dat hij - met uitsluiting van Rusland - in zeven verschillende landen heeft verbleven (waaronder Duitsland en Groot-Brittannië), en dat hij daarom niet kan worden aanvaard. Van deze beslissing maakte betrokkene echter nergens anders melding.

De inhoud van de door betrokkene voorgelegde documenten - met name : de kopie van de Russische geboorteakte van betrokkenes zoon (nr. 355986) op naam van A. S. A.; het medisch attest van het Stedelijk kinderziekenhuis nr. 13 N.F. Filatov te Sadoo-Koedrim Skaja, 15 te 103001 Moskou; het uittreksel uit het patiëntendossier nr. 6926 van betrokkene van het stedelijk ziekenhuis nr. 93 te Moskou en het medisch attest (dd. 22 februari 1999) van het Bestuur van de Gezondheidszorg van het Zuid-Westelijk Administratief District van de stad Moskou doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Hoedanook kunnen betrokkenes identiteit en reiswag, bij gebrek aan documenten niet worden nagegaan.

Tenslotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van betrokkene geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 september 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, § 2, betreft, verzoeker een eerste middel aanvoert dat luidt :

"(...) : Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1. De verweerder heeft de aanvraag van verzoeker tot de verkrijging van het statuut van politiek vluchteling geweigerd aangezien verzoeker, naar de mening van de verweerder, 'geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van (een) gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, en derhalve de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is'. Bovendien heeft verweerder feitelijke onjuistheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker zouden ondermijnen.

2. Nu moet de beslissing waarbij verweerder de weigering van het verblijf bevestigt, met redenen omkleed zijn. Deze motivering moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten :

'De motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende'. (Van Heule, D., Vluchtelingen - een overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1998)

3. Meer concreet moet verweerder op een feitelijk(e) correcte en afdoende manier aangeven waarom het feitenrelaas dat verzoeker meegedeeld heeft tijdens zijn interviews voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, onsamenhangende, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke elementen zou bevatten, ten einde te kunnen besluiten dat de aanvraag van verzoeker voor politiek asiel kennelijk ongegrond zou zijn. Dit is evenwel in casu niet het geval.

3.1. Zo beweert verweerder dat verzoeker als lid van de clan Meheri Ismail, subclan Arabta Mohamoud Salah, behoort tot de Majerteenclan die op haar beurt een subclan vormt van de Darod die een meerderheidsclan is. Daarom, zo besluit verweerder, kan verzoeker niet beweren dat hij behoort tot een kwetsbare minderheidsclan.

Nu maakt de clan Meheri Ismail met als subclan, de Arabta Mohamoud Salah, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, geen deel uit van de Majerteen- en de Darodclan. Hoewel de Meheri Ismail-clan en haar subclan de Arabta Mohamoud Salah temidden van het gebied van de Majerteen- en de Darodclan wonen, met

name aan de Hoorn van Afrika, vele honderden kilometers te noorden van Mogadishu, zijn de leden van de Arabta Mohamoud Salah-clan en de Meheri Ismail-clan Arabische inwijkelingen die vele eeuwen geleden van over de Rode Zee vanuit het Arabische schiereiland het land binnengekomen zijn, terwijl de Majerteen- en de Darodclan uit Afrikaanse autochtonen bestaan.

Dit brengt met zich mee dat verzoeker als lid van de subclan Arabta Mohamoud Salah, helemaal geen lid is van de Darod-clan en dat dit deel van de motivering door verweerder feitelijk onjuist is, en dus de materiële en formele motiveringsplicht schendt.

3.2. Wat het tweede onsamenhangend(e) of tegenstrijdig(e) element betreft, met name dat verzoeker de fractie van Aideed verkeerdelijk als USC/SNM heeft aangeduid, kan verzoeker enkel stellen dat de benaming inderdaad verkeerdelijk is aangezien de fractie van Aideed USC/SNA heet. Verzoeker heeft geen weet of hij de verkeerde benaming inderdaad gebruikt heeft, maar indien dit wel het geval zou zijn, kan verweerder op grond van deze kleine fout of onoplettendheid onmogelijk besluiten dat het feitenrelaas van verzoeker onsamenhangend is en de aanvraag daarom ongegrond is. Daarom is er hier in hoofde van verweerder sprake van schending van het redelijkheidsbeginsel.

3.3. Ten derde werpt verweerder op dat verzoeker een aantal feiten ter staving van zijn asielaanvraag aan het Commissariaat-generaal heeft meegedeeld, maar niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken, wat er volgens verweerder op wijst dat (de) aanvraag kennelijk ongegrond is.

Verweerder lijkt hierbij evenwel geen rekening te houden met de totaal verschillende manier van ondervragen tussen de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het Commissariaat-generaal anderzijds. Niet alleen is het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken veel korter dan bij het Commissariaat-generaal, met name slechts een dertigtal minuten tegen een drietal uur bij het Commissariaat-generaal, de rol van de interviewer bij de Dienst Vreemdelingenzaken is ook veel passiever, of anders uitgedrukt, in tegenstelling tot de interviewer bij het Commissariaat-generaal, zoekt hij niet met de geïnterviewde mee naar de ware toedracht van de feiten.

Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker helemaal niet op de hoogte is van de inhoudelijke voorwaarden om als vluchteling erkend te worden, met als gevolg dat hij geen enkel besef heeft welke feiten belangrijk om te vermelden zijn, en welke niet. Het is derhalve logisch dat verzoeker meer belangrijke feiten aan het Commissariaat-generaal heeft toevertrouwd dan aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verweerder is dan ook onredelijk wanneer hij stelt dat op basis van het voorgaande de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is.

3.4. Naast de feitelijke onjuistheden werpt verweerder bovendien op dat de verklaringen van verzoeker op sommige punten bijzonder vaag zijn, onder meer wat betreft zijn verblijf in Afgoye en de namen van de verschillende milities die hem mishandeld hebben.

Wat het verblijf van verzoeker in Afgoye betreft, kan tegen het standpunt van verweerder opgeworpen worden dat verzoeker zich de opbouw en het uitzicht van de stad niet goed voor de geest kan halen aangezien de stad op het ogenblik van zijn verblijf overspoeld werd met vluchtelingen en de plaats als gevolg hiervan in een chaos veranderd was. Verzoeker kan zich evenwel wel herinneren waar zijn verblijfplaats was in verhouding tot een belangrijk kruispunt, de waterbron en de generator van de stad, dat alles om te bewijzen dat hij wel degelijk gedurende een maand in Afgoye verbleven heeft.

3.5. Aangaande het gegeven dat verzoeker de namen niet kent van de milities die hem en zijn familie aanvielen, kan tegen de motivering en de beslissing van verweerder ingebracht worden dat Mogadishu opgedeeld en gecontroleerd werd door heel wat deel fracties die elkaar bekampen en gemaskerd elkaars gebied infiltrerden. Aangezien verzoeker dichtbij de grens tussen het gebied van Aideed en de zone die gecontroleerd werd door Ali Mahdi, woonde en verzoeker en zijn familie welbekend waren en dus een gemakkelijk doelwit voor alle partijen vormden, werd verzoeker vanuit alle hoeken belaagd. Aangezien zijn aanvallers bovendien vaak gemaskerd waren, had het voor verzoeker geen zin te speculeren over wie zijn aanvallers waren.

Dit alles brengt mee dat de zogenaamde vaagheid in het feitenrelaas van verzoeker redelijkerwijze de (te) verklaren valt, en geenszins een grond kan vormen om de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond te verklaren. Aangezien verweerder toch zo beslist heeft, schendt hij hiermee de afdoende formele en materiële motiveringsplicht, alsmede het redelijkheidsbeginsel.

4. Aangaande het verblijf van verzoeker in Rusland en wat de Commissaris-generaal hierover beweert, kan het volgende opgeworpen worden :

4.1. Verzoeker heeft nooit getracht om op grond van zijn belevenissen in Rusland politiek asiel in België aan te vragen. Hij heeft enkel zijn belevenissen in Rusland beschreven om aan te tonen dat het onmogelijk was als politiek vluchteling in Rusland erkend te worden, laat staan er als politiek vluchteling te verblijven. De aanwezigheid van talrijke corrupte ambtenaren en politiefunctionarissen, alsmede de totale ineenstorting van de Russische staat en economie maakten het voor verzoeker onmogelijk verder in Rusland te verblijven. Maar de grond van zijn aanvraag tot politiek asiel ligt in Somalië en niet in Rusland.

4.2. De chaos en de alomvattende corruptie ligt trouwens ook aan de basis van het gegeven dat verzoeker zijn aanvraag tot politiek asiel in Rusland heeft ingetrokken, en dit vooral toen een aantal personen van de overheidsadministratie hem duidelijk lieten verstaan dat Rusland momenteel niet meer geneigd is politieke vluchtelingen op te nemen, laat staan vluchtelingen van Afrikaanse origine. In dit opzicht is (de) verklaring van verzoeker, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, allerm minst bevreedend te noemen.

4.3. Tenslotte zijn de laatste twee opmerkingen van verweerder in verband met zijn verblijf in Rusland een gevolg van een verkeerde vertaling, of op z'n minst een verkeerd begrip, van het dringend beroep van verzoeker dat in het Somalisch was opgesteld.

Vooreerst stelt de correcte vertaling van het dringend beroep dat indien verzoeker in Rusland asiel had gekregen of daar had kunnen blijven omwille van humanitaire redenen, hij dan in Rusland zou gebleven zijn. Maar dit bleek al snel niet te kunnen. Het feit dat verzoeker evenwel nog zolang in Rusland heeft verbleven, was enkel een gevolg van het feit dat hij er als illegaal verbleef en daarom niet gemakkelijk vanuit Rusland naar het Westen kon vertrekken.

Tenslotte heeft verzoeker in zijn dringend beroep nooit beweerd in één van de Schengenlanden heeft (te hebben) verbleven. Hij schrijft er enkel dat de Belgische autoriteiten hem meegedeeld hebben dat indien hij in één van de Schengenlanden had verbleven - waaronder de BRD en het VK - hij dan niet als vluchteling in België kon erkend worden.

4.4. De motivering van verweerder als zouden de verklaringen van verzoeker over zijn verblijf in Rusland onsamenhangend en tegenstrijdig zijn, wat een grondslag vormt de aanvraag tot politiek asiel kennelijk ongegrond te verklaren, is derhalve in strijd met de feitelijke werkelijkheid en helemaal niet afdoend, noch pertinent.

5. De hierboven beschreven weerlegging van de motivering van verweerder dat stelt dat de aanvraag van politiek asiel door verzoeker feitelijke onjuistheden bevat en vaag is, brengt bovendien met zich mee dat verweerder onmogelijk tot het besluit kan gekomen zijn dat de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is. Minstens had verweerder dienen te beslissen dat de aanvraag van verzoeker verder op haar gegrondheid moest onderzocht worden. Door dit niet te doen, schendt verweerder artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

6. Het eerste middel is dus ernstig.";

Overwegende dat de eerste verwerende partij
antwoordt :

"1. In een eerste middel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering(en) van (de) bestuurshandelingen, op het redelijkheidsbeginsel, en op artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst merkt verweerder omtrent de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, aan te stippen dat die tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, hem/haar een zodanig inzicht te verschaffen in die motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent en deze bovendien in de aangevoerde middelen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag hetzij ontvankelijk te verklaren, hetzij niet ontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering genomen door de minister te bevestigen op basis van een aantal criteria. Eén van die criteria is de 'kennelijke ongegrondheid'. De Commissaris-generaal besluit dat verzoekers asielaanvraag onontvankelijk is, omdat hij van oordeel is, dat om de redenen die in de bestreden beslissing staan opgesomd, tot de conclusie kwam dat verzoeker geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Mbt. (tot) de materiële motivering wenst verweerder hetgeen hierna volgt te antwoorden :

1. Wat betreft de clan waartoe verzoeker beweert te behoren. Verweerder herhaalt dat de minderheidsclan de Meheri Ismail, subclan Arabta Mohamoud Salah een subclan vormt van de Majerteen (Darod), hetgeen een meerderheidsclan is. Verweerder baseert zich daartoe op een in de bestreden beslissing vermelde objectieve bron. Verzoeker zegt dat dit deel van de motivering zowel materieel als formeel onjuist is, maar geeft niet aan op welke (objectieve) grond hij zich daartoe baseert.

2. Wat betreft de exacte benaming van de Aideed-fractie. Verzoeker beweerde tijdens het interview dat deze fractie USC/SNM werd afgekort (zie verhoorverslag CGVS, 04 november 1998, p. 2). De exacte benaming van de Aideed-fractie is inderdaad USC/SNA (afkorting van United Somali Congres/Somalian National Congres). Nu bestaat er in Somalië wel een beweging genaamd SNM (niet voorafgegaan door USC). SNM is echter de afkorting van Somalian National

Mouvement, een fractie van de Isac-stam, meer bepaald van Egal Mohammed, de president van het de facto onafhankelijke Somalieland, gelegen in het noorden van Somalië (missierapport Internationale Organisatie voor Migratie, jan. 1997). Bijgevolg heeft verweerder het redelijkheidsbeginsel niet geschonden door te concluderen dat verzoeker de Aideed-fractie definiëerde als USC/SNM, aangezien deze laatste in Somalië niet bestaat en uit hetgeen hierboven werd gesteld, verzoeker verschillende fracties met elkaar verwarde.

3. Wat betreft het verschil in het type interview enerzijds voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds voor het Commissariaat-generaal (CGVS). Verweerder merkt op dat dit argument niet kan worden weerhouden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel voor de DVZ als voor het CGVS op eenzelfde manier werd gehoord. Ook het interview voor de DVZ was gedetailleerd en precies (zie verhoorverslag DVZ, 11 augustus 1998, nr. 42) en duurde twee uur. Verweerder kan dan ook terecht de opmerking maken dat het merkwaardig is dat verzoeker bepaalde belangrijke feiten van zijn asielrelaas (opsluiting gedurende vijf dagen in 1992, aanslag met handgranaat op zijn woning in 1993) bij de DVZ niet vermeldde.

4. Wat betreft de hiaten in verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijf in Afgoye. Verweerder blijft hierbij bij zijn in de bestreden beslissing weergegeven standpunt. Indien verzoeker beweerde een maand in Afgoye te hebben verbleven, moet hij toch minstens in staat zijn, zijn verblijfplaats aldaar te specificeren.

5. Wat betreft de hiaten in verzoekers verklaringen omtrent de identiteit van zijn aanvallers in Mogadishu merkt verweerder op dat zijn verklaringen, gezien het belang van de (het) clansysteem in Somalië, ongeloofwaardig zijn mede gelet op het feit dat milities altijd verbonden zijn/waren met een clan. Uit zijn verklaringen voor het CGVS bleek trouwens dat hij niet in staat was de naam te geven van de fractie die een deel van zijn wijk controleerde (zie verhoorverslag CGVS, 04 november 1998, p. 3).

6. Wat betreft verzoekers verblijf in Rusland. Verweerder merkt op dat de bestreden beslissing aangeeft waarom verzoekers problemen in Rusland niet kunnen worden geïnterpreteerd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft (de) verzoekers bewering dat zijn dringend beroep verkeerd zou zijn vertaald of verkeerd zou zijn begrepen merkt verweerder op dat verzoeker in gebreke blijft dit te bewijzen. Verzoeker had de mogelijkheid ten tijde van zijn dringend beroep een vertaling bij te voegen maar liet dit na. Ook heden wordt geen vertaling overgelegd waaruit blijkt dat verweerder zich bij de vertaling van het dringend beroep zou hebben vergist. Alleszins verzweeg verzoeker voor de

DVZ zijn eerdere asielaanvraag in Rusland (zie verhoorverslag DVZ, 11 augustus 1998, nr. 16). Bijgevolg moet de in de bestreden beslissing opgenomen passage ivm. zijn verblijf in Rusland als een bijkomend argument worden gezien.

De bestreden beslissing is op correcte wijze gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker(s) zelf aangevoerd tijdens hun (zijn) verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bevestigende beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het eerste middel is niet ernstig.";

Overwegende dat de Raad van State het antwoord op het eerste middel van de eerste verwerende partij beaamt en op het eerste gezicht vaststelt dat het op afdoende en pertinente wijze het middel van verzoeker beantwoordt en weerlegt;

Overwegende dat bovendien uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat aan de formele en materiële motiveringsplicht is voldaan omdat de beslissing twee bladzijden motieven inhoudt die haar schragen; dat vervolgens in de bestreden beslissing uiterst gedetailleerd en minutieus wordt ingegaan op het asielrelaas van verzoeker, waarvan de incoherenties, hiaten en tegenstrijdigheden nauwkeurig worden onderzocht en weergegeven; dat tenslotte de vaststellingen van de Commissaris-generaal niet worden weerlegd of tegengesproken door bewijsstukken of door verwijzingen naar referentiewerken of naar andere bronnen;

Overwegende dat hieruit voortvloeit dat op het eerste gezicht het redelijkheidsbeginsel niet geschonden lijkt, aangezien een gemotiveerde beslissing beantwoordt aan het redelijkheidsbeginsel; dat bovendien, verzoeker fouten maakt met betrekking tot de benamingen van de milities, dat hij bepaalde relevante feiten niet vermeldt tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken die van belang zijn voor zijn asielrelaas en hij uiteenlopende verklaringen geeft

betreffende zijn verblijfstoestand vóór zijn vlucht naar België;

Overwegende dat tenslotte artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet werd geschonden omdat de asielaanvraag van verzoeker grotendeels steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel, waardoor op het eerste gezicht kan worden besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.1.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat luidt :

"(...) : Schending van artikel 33, 1 (het nonrefoulementbeginsel) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Schending van artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van de formele en materiële motiveringsplicht. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet. Schending van het redelijkheidsbeginsel.

1. In zijn beslissing van 8 juli 1999 heeft verweerder beslist dat hij 'geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene' en hij meent dat 'de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zouden verkeren'.

2. Dit advies moet evenwel als volgt begrepen worden :

'Deze adviesmogelijkheid heeft aanleiding gegeven tot de opname van een zgn. 'niet-terugleidingsclausule' in dossiers van asielzoekers die, alhoewel zij geen vluchtelingen zijn in de zin van het Vluchtelingenverdrag, naar het oordeel van het CGVS niet kunnen teruggestuurd worden naar hun land van herkomst'. Reden voor deze onmogelijkheid is doorgaans de toestand van (burger-) oorlog in dat land, die de repatriëring de facto onmogelijk maakt (gebrek aan

internationaal luchtverkeer bijvoorbeeld) en/of voor de betrokken persoon gevaar oplevert voor leven of vrijheid. [...] De niet-terugleidingsclausule werd de voorbije jaren onder meer toegepast in het geval van asielzoekers uit o.m. Algerije, ex-Joegoslavië, Liberia, Sierra Leone, Somalië, Rwanda en Zaïre'.

3. Meer concreet dient verweerder niet alleen te beslissen of verzoeker al dan niet teruggeleid kan worden naar zijn land van herkomst, maar ook een afdoende motivering voor deze beslissing te geven. Deze motivering heeft verweerder evenwel helemaal niet gegeven, en schendt hierbij de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet, en de formele en materiële motiveringsplicht.

4. Bovendien kan verzoeker, gelet op de nog steeds voortdurende chaos en levensgevaarlijke burgeroorlog en anarchie in Somalië (zie stukken, nr. 6), onmogelijk naar zijn land van herkomst teruggestuurd worden. Hiermee schendt de verweerder het redelijkheidsbeginsel, art. 63/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 33, 1 van de Conventie van Genève.

5. Het tweede middel is dus ernstig.";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt :

"2. In een tweede middel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing een inbreuk zou maken op het non-refoulementbeginsel, op artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet, op het redelijkheidsbeginsel en op de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verweerder antwoordt dat het advies over de eventuele terugleiding naar de grens, waarvan sprake in artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet, een formeel advies is. Het spreekt vanzelf dat het advies waarbij de Commissaris-generaal vaststelt dat niets zich verzet tegen de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, verantwoord wordt door het verwerpen van zijn asielaanvraag en door het gebrek aan een bijzonder motief dat zich verzet tegen een terugkeer. De bestreden beslissing toont aan dat de elementen van het dossier niet toelaten te besluiten tot een risico van schending van de Conventie van Genève of van artikel 3 van het E.V.R.M.-verdrag ingeval van verwijdering van verzoeker en bepaalt dat in de huidige omstandigheden verzoeker mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is.

Inzake artikel 33 van de Vluchtelingenconventie (non-refoulement) merkt verweerder op dat hij heeft geoordeeld dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is. Bijgevolg werd geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker geen elementen konden worden

weerhouden die wezen op een vermoeden voor gegronde vrees zoals bepaald in artikel 1, A, 21 van de Conventie van Genève. Bijgevolg kan er ook geen sprake zijn van een schending van artikel 33 van de Conventie van Genève.

Het tweede middel is niet ernstig.";

Overwegende dat de Raad van State het antwoord van de Commissaris-generaal beaamt, en op het eerste gezicht vaststelt dat het, het tweede middel van verzoeker weerlegt;

Overwegende dat verzoeker geen erkende vluchteling is, zodat artikel 33, § 1, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen op hem niet toepasselijk is;

Overwegende dat artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet werd geschonden, omdat de Commissaris-generaal zijn advies heeft gegeven zoals in deze bepaling is voorgeschreven;

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat er geen risico is van schending van de Vluchtelingenconventie zodat, gelet op de motieven opgenomen in de bestreden beslissing, het advies van de Commissaris-generaal afdoende werd gemotiveerd en het redelijkheidsbeginsel niet lijkt te zijn geschonden;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde van voormeld artikel 17, § 2, betreft, verzoeker betoogt :

"1. De bestreden beslissing van 8 juli 1999 bepaalt :

'In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 september 1998. De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zouden verkeren.

Behoudens andersluidende onderrichting van de bevoegde Minister of van diens gemachtigde, is, overeenkomstig art. 17. par. 2, al. 2, van het Koninklijk Besluit van 19 mei 1993, de termijn om het grondgebied te verlaten deze bepaald in de aangevochten beslissing, te weten vijf dagen ingaand op de datum van de betekening van onderhavige bevestigende beslissing'.

2. Volgens de vaste rechtspraak van uw Raad (R.v.St., nr. 67.236, 30 juni 1997; R.v.St., nr. 69.574, 13 november 1997; R.v.St., nr. 71.003, 22 januari 1998) creëert de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die dreigt te leiden tot een terugkeer en de voltrekking van de aangevoerde vrees, een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel.

3. Dit is hier duidelijk en onbetwistbaar het geval voor verzoeker. Hij dreigt immers elke dag opnieuw het land uitgezet te worden.";

Overwegende dat een dergelijke uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet beantwoordt aan de wettelijke notie van dit begrip, om de volgende redengeving :

dat luidens artikel 8, 5/ van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kan aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat deze bepaling zo dient te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit

blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat; dat het de Raad van State immers moet mogelijk zijn met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de tegenpartijen moet mogelijk zijn, om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen; dat de verzoekende partij gegevens dient aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en, die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel; dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift tot schorsing, duidelijk en concreet dient aan te geven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij ondergaat of dreigt te ondergaan; dat indien de verzoekende partij hierin te kort schiet, bijvoorbeeld door zich in het schorsingsverzoek te beperken tot algemeenheden, dit euvel in een verder stadium van de procedure niet meer kan worden rechtgezet; dat het immers niet is toegestaan in latere "memories" of "conclusies" het moeilijk te herstellen ernstig nadeel te concretiseren dat in het schorsingsverzoek op algemene wijze werd aangevoerd; dat met die achteraf aangevoerde gegevens geen rekening kan worden gehouden; dat vage en algemene beweringen of al te summiere uiteenzettingen niet kunnen leiden tot het aanvaarden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State op goede gronden eist dat de verzoekende partij zeer concrete gegevens moet aanvoeren die het door haar omschreven moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen; dat samengevat de rechtspraak van de Raad van State aanneemt dat de verzoekende partij dient aan te tonen welk persoonlijk of specifiek nadeel zij ondergaat; dat het nadeel dient geconcretiseerd te zijn,

dat een nadeel van algemene aard niet volstaat, omdat er een geïndividualiseerd verband dient te bestaan tussen de verzoekende partij en het beweerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

4. Overwegende dat bijgevolg niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.